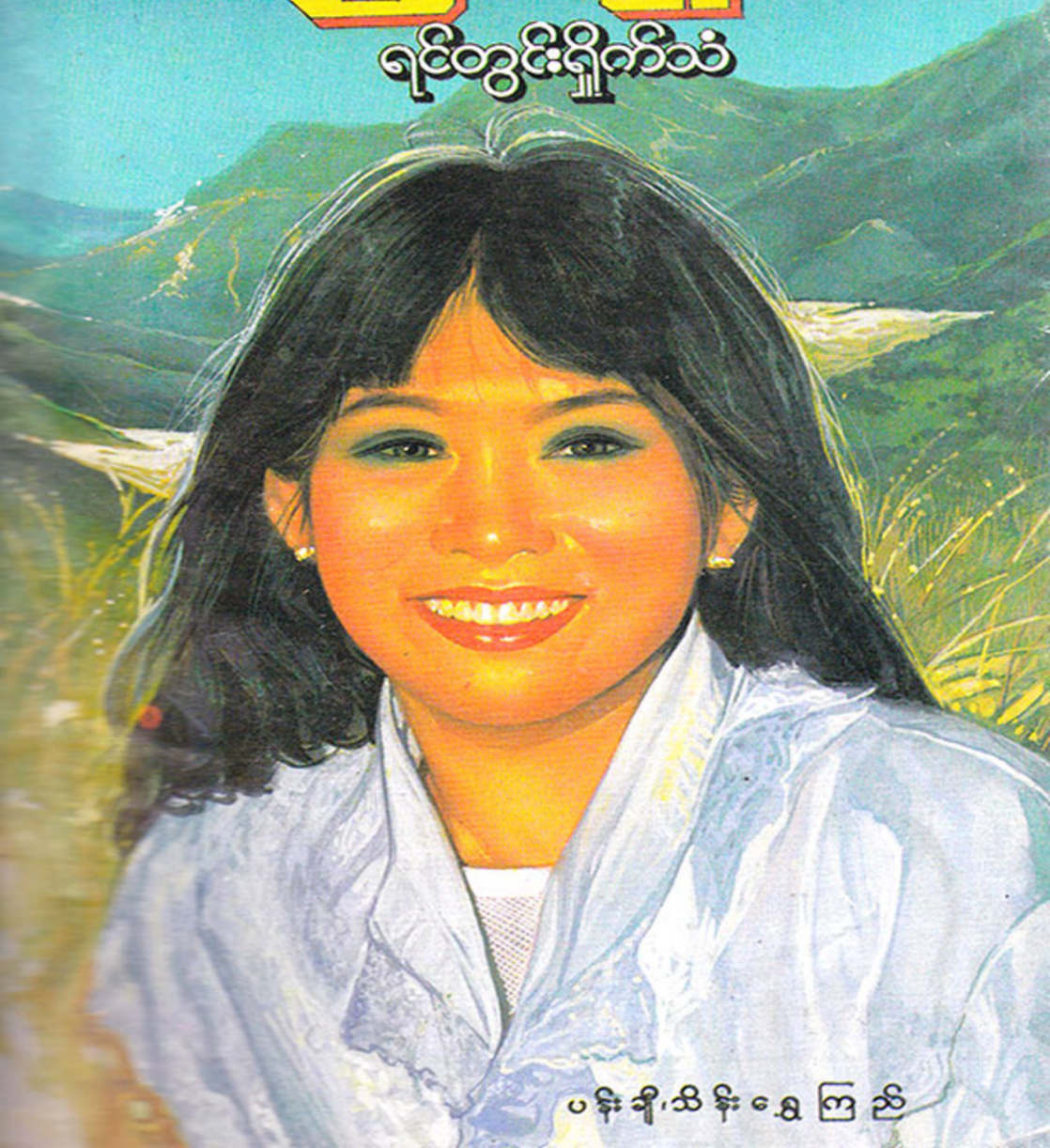

မြေနှာ

ရင်တွင်းရှိက်ဝံ

ထိုက်-ထိုက်သစ်

ပန်းချီဆွဲဆွဲကြည့်

Valentine day (ချစ်သူများ နေ့)၏ ချစ်ခြင်းအစ

ချစ်လှစွာသော ယောင်းမရေ၊ သည် နေ့ဟာ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄ ရက် နေ့ပဲ။ အဲဒါဘာနေ့လဲ၊ ရှင်သိလား၊ ရှင်ကတော့ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်က အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ရိုးရိုးကြီးဇေယျတို့ ခေတ်ကလိုပဲ။ ရှင်မှာ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရပြီး မိန်းမကောင်းတစ်ပွင့်ပန်စံနစ်ကို အစဉ်အလာကောင်းအနေနဲ့ ထိန်းသိမ်းပြီး သားသမီးတွေမွေးလို့ ၊ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ထဲမှာ ပဲ ဘဝကိုနှစ်လိုက်တဲ့ သူ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ရဲ့ ရင်ခုန်စရာ အထိမ်းအမှတ်နေ့လေးကို သတိထားမိမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

ရှင်မှတ်ထား၊ ရှင်ဝတ္ထုထဲမှာ အဲသည့်နေ့အကြောင်း ထည့်ရေးစမ်းပါဦး၊ Valentine day ဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးအတွက် ချစ်သူများ နေ့တဲ့ ၊ ဘယ်နှစ်ပေါင်းများစွာက ပေါ်နေတာလဲတော့ မသိဘူး၊ ကျုပ်လဲ နယူးဇီလန်ရောက်မှ ပဲ ကောင်းကောင်း သိခဲ့တာ၊ မြန်မာပြည်မှာ နေတုန်းကတော့ ကြားဖူးနားဝပဲ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရှိနေတုန်းကတော့ အဲသည် လောက် သည်းသည်းမလှုပ်ကြဘူး၊ အခုမှ သတင်းစာတွေထဲမှာ အချစ်ရေ အသက်ရေနဲ့ ပါလာတာ၊ ရှင်လဲသတိထားမိမှာ ပေါ့နော်။

အဲသည့်နေ့ဟာ အချစ်တင်မကဘူး၊ မေတ္တာတရားရဲ့ ကြီးမားမှုကိုပါ အထိမ်းအမှတ်ပြုတဲ့ နေ့ပါပဲ၊ အချို့ ဥရောပနိုင်ငံတွေမှာ ဆိုရင် ချိုးဖြူငှက်ကလေးတွေ လွှတ်ကြတယ်၊ အဖြူရောင် အပြာရောင်ပါတဲ့ ပန်းကလေးတွေ၊ ဒါမှ မဟုတ် အဝတ်တို့ လက်ကိုင်ပဝါတို့ ပေးကြတယ်။

အချို့က အဖိုးတန်လက်ဝက်ရတနာတွေတောင် ပေးကြသေးတာပဲ၊ ရှေးရှေးက တရုတ်ပြည်မှာ ဆိုရင် ကွမ်ရင်မယ်တော်ရုပ်ကလေးတွေပါ လက်ဆောင်ပေးကြတယ်လေ။

အီတလီနိုင်ငံမှာ တော့ ဗီးနပ်ရုပ်တွေကို လဲလှယ်ကြတယ်၊ အခုဆိုရင် အဖိုးတန် လက်ဝက်ရတနာတွေအပြင် အသည်းတစ်ခြမ်းပါတဲ့ ဆွဲပြားလေးတွေကို တစ်ယောက်တစ်ခြမ်း လက်ဆောင်အဖြစ် အပြန်အလှန် ပေးကြတယ်လေ၊ အားကျဖို့ ကောင်းလိုက်တာနော် ယောင်းမ၊ ရှင်လဲ ရှင့်လင်တော်မောင်ကို ပေးကြည့်ပါလား၊ သိပ်ကို သဘောကျသွားမှာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် "အဘွားကြီး ဘာအရူးထနေတာလဲ" လို့ အမေးခံရမှာ သေချာတယ်။

ယောင်းမရေ.....ကျုပ်လဲ အထီးကျန်ဘဝမှာ မိဝေးဖဝေး တစ်ရပ်တစ်ပြည်ရွာမှာ နေလာရတော့ အဲသည် ချစ်သူများ နေ့ကို တမ်းတချင်လိုက်တာ။

ကျုပ်နှလုံးသားမှာ ဖြတ်ပြေးခဲ့တဲ့ မြားနှစ်စင်းကို သတိရစွာနဲ့ သတင်းစာထဲထည့်ပြီး ကြွေးကြော်ပြရမှာ လား။

ကျုပ်က ကြွေးကြော်နေတော့ရော သူတို့ ကသတိရကြမှာ လား၊ ကြားကြမှာ လား၊ သူတို့ ရဲ့ ချစ်သူရင်ခွင်မှာ နွေးထွေးစွာနဲ့ အိပ်ပျော်နေကြရောပေါ့နော်၊ ကျုပ်ကသာ နွေးထွေးဦး ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ မလိုက်ဖက်စွာ အထီးကျန် တစ်ကိုယ်တည်း မနွေးထွေးစွာနဲ့ ပဲ ရှင့်ဆီကို စာရေး ရင်ဖွင့်နေရ တာပဲပေါ့။

ယောင်းမရယ်... ကျုပ် ရှင်ဆီ စာရေးရင်းက ငိုချင် လာပြီ၊ အခုဆိုရင် အပြင်ဘက်မှာ နှင်းလေးတွေ ပါးပါးလေး ကျနေတယ်၊ မှန်ပြတင်းပေါက်မှာ နှင်းငွေ့လေးတွေ လာရိုက်လို့ မှုန်ဝါးဝါးလေး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေ

မဲ့ အပြင်ဘက်မှာ တော့ လူသားအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွနဲ့ အတော်များများ လူတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ လက်ဆောင်ထုပ် ကိုယ်စီနဲ့ မို့....

ဪ... သူများ တွေမှာ တော့ ချစ်သူကိုယ်စီနဲ့ ၊ မေတ္တာထားသူ ကိုယ်စီနဲ့ ၊ ကျုပ်မှာ တော့ အချစ်မဲ့၊ မေတ္တာရှိတဲ့ ညီအကို မောင်နှမတွေက လဲ ဟိုးအဝေးမှာ

ကျုပ်က ဗမာလူမျိုးဆိုတော့ ညီအကိုမောင်နှမ သံယောဇဉ် ကြီးမားတယ်၊ တကယ်လို့ သာ အနောက်နိုင်ငံသာဆိုရင် ဘာသိဘာသာပဲ နေမိမှာ ပဲနော်၊ ကျုပ် သည် ကို ထွက်လာနိုင်တာကလဲ ညီအကိုမောင်နှမတွေ အတွက်ပါပဲ၊ စွန့်စားပြီး နှစ်ကြာကြာ အမိမြေနဲ့ ခွဲနေရတာလေ။

ယောင်းမရယ်... ထွက်လာစကတော့ နှလုံးသားဒဏ်ရာကြောင့် ဖြေသာရအောင် အကို့ဆီ လာလည်ရင်း ထွက်လာတာ၊ အနေကြာလာတော့ မောင်နှမတွေရဲ့ မပြေလည်မှုတွေကို ဖြေရှင်းရင်းနဲ့ ပြန်မလာနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့။

"အို.... ရှုပ်ပါတယ်၊ သူများ ပျော်သလို ကိုယ်ကလည်း ပျော်ရတာပေါ့၊ အပြင်သွားမယ်ကွာ ၊ သူများ ချစ်သူတွေ ပျော်နေတာကိုကြည့်ပြီး မုဒိတာပွားရတာပေါ့"

ရောမရောက်ရင် ရောမလိုပဲ ကျင့်ရတာပေါ့လေ၊ အဝတ်အစားကို တော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေးဖြစ်အောင် လဲပီးမှ အပြင်ထွက်တတ်တဲ့ အကျင့်ကတော့ ခုထိရှိနေသေးတာပဲ၊ နှင်းလည်း ဖွဲ့ဖွဲ့လေးကျ၊ မိုးလည်း အုံ့ပျံ့ပျံ့လေးမို့ နို့နှစ်ရောင် စကပ်နဲ့ နီညိုရောင်ကုတ်အင်္ကျီလေး ဝတ်သွားမှ ပဲ၊ ဒါမှ အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ရာသီဥတုလေးကြားမှာ လင်းလက်သွားမှာ ပေါ့။

အဲသည် လို ရာသီနဲ့ လိုက်တဲ့ အဝတ်အစားကို ရွေးဝတ်တတ်တာ c

ယံငယ်တည်းပါနော်၊ ရှင်လဲသိမှာ ပေါ့။

နွေပူဆူဆိုရင် အဖြူရောင်လို၊ အပြာရောင်လို၊ အစိမ်းရောင်လို၊ မီးခိုးရောင်လို အရောင်မှိုင်းမှိုင်းလေးနဲ့ မျက်စိအေးတဲ့ အရောင်လေး ဝတ်ရတယ်၊ ဆောင်းရာသီမှာ တော့ အနီရောင်တို့ ၊ လိမ္မော်ရောင်တို့လို တောက်တောက်ပပလေးဝတ်ပြီး မိုးမှာ တော့ ရွှံ့စဉ်ဗွက်စဉ်မို့ အရောင်ရင့်ရင့်ဝတ်ရတယ်၊ ဒီမှာ တော့ အဝတ်အစား သိပ်မညစ်ပတ်နိုင်ပေမယ့် မိုးကာ လှလှလေးဝတ်ရတာ ဖက်ရှင်တစ်မျိုးပေါ့၊ မိုးရွာရင် အအေးကလဲ ပိုလာတာမို့ ဝတ်ရတာ နွေးနွေးထွေးထွေးလေး ရှိတယ်လေ။

ဪ...ဘာလိုလိုနဲ့ သည် လိုပဲ နယူးဇီလန်နိုင်ငံရဲ့ ချစ်သူများ နေ့ကို ချစ်သူမရှိလက်ဆောင်မရဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းရောယောင်ပြီး နွဲ့လာရတာ (၇)နှစ်တောင် ရှိနေပါပြီလား၊ ယောင်းမရယ်၊ ပျင်းဖို့ မကောင်းဘူးလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကိုယ့်မှာ မရှိလဲ သူတို့ ဆီက အချစ်စိတ်တွေ၊ မေတ္တာဓာတ်တွေ ကိုယ့်ဆီကိုကူးစက်ပြီး မုဒိတာပွားရတာပေါ့၊ အဲသည် အခါမှာ နွေးထွေးဦးဆိုတဲ့ အမကျန် မိန်းကလေးဟာလဲ ပျော်ရွှင်လာနိုင်မှာပဲပေါ့လေ။

" ဟယ်လို... နွီး၊ ဘယ်လဲ "

နွေးကို မပီကလာ ပီကလာနဲ့ နွီးလို့ ခေါ်တဲ့ အိမ်ရှင်အဘွားကြီး မာဂရက်ရဲ့ ခြံဝမှာ ဆုံတော့ မာဂရက်က ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်နေတဲ့ အသံနဲ့ စတင်နှုတ်ဆက်ခြင်း ခံလိုက်ရတယ်၊ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်နေတဲ့ မာဂရက်ရဲ့ မျက်နှာဟာ ခါတိုင်းနေ့များ နဲ့ မတူဘဲ လှပနေတယ်၊ လက်ထဲက လက်ဆောင်ထုပ်ကလေးကို တယုတယလေး ပွေ့ကိုင်ထားလေရဲ့ ။

" လမ်းလျှောက်မလို့ မာ "

"အိုကေ... ကောင်းတယ်၊ ဒီနေ့ဟာ သိပ်သာယာပြီး ပျော်စရာကောင်းတဲ့ နေ့ပဲလေ"

ကိုယ့်ပြည်မှာ ဆိုရင်တော့ "အန်တီမာ့ လက်ထဲက ဘာလက်ဆောင်လည်း အန်ကယ်ကြီးအတွက် မဟုတ်လား" ဆိုပြီး စပ်စုမိမှာ ပဲ... အခုတော့ စပ်စုခြင်းအလေ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခြင်း အလေ့မရှိတဲ့ သူတို့ ရဲ့ ထုံးစံကြောင့် စပ်စုချင်တဲ့ စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ထားရတယ်...

"ဒီနေ့ဟာ မင့် အန်ကယ်ကြီးရဲ့ မွေးနေ့နဲ့ တိုက်ဆိုင်တဲ့ နေ့မို့ အန်တီက လက်ဆောင်နှစ်ခုပေးရတယ်လေ၊ ဒီမှာ လေ သူ့မွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခု"

မာဂရက်က သူ့ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးထဲက လက်ဆောင်ထုပ်သေးသေးလေးကို ဆွဲထုပ်ပြီး မြှောက်ပြကာ လှေကားပေါ်တက်သွားတာ ဆယ်ကျော်သက်လေးလိုပဲ ...

ဒါဟာ အချစ်နဲ့ နုပျိုခြင်း လက္ခဏာပဲပေါ့နော် ...

သက်ပြင်းလေးကို တိုးဖွဖွလေးချရင်းက အားကျစွာ ပြုံးမိရုံကလွဲလို့ ကျုပ်ဘာများ တတ်နိုင်ဦးမှာ လဲ ယောင်းမရယ်၊ ဝယ်လင်တန်မြို့ဟာ ဒီနေ့မှာ ထူးထူးခြားခြား ပျော်စရာကောင်းပြီး သာယာလှပနေသလိုပဲ ...

မြို့သူမြို့သားတွေဟာလည်း လှုပ်ရှားတက်ကြွပြီး ပျော်ရွှင်နေလိုက်တာ အော် မေတ္တာရည်ဖျန်းတော့ လန်းဆန်း တက်ကြွနေသလိုပဲ မဟုတ်လား၊ မနုဿလူသားတိုင်း အချစ်မရှိဘဲ မနေကြပါဘူး၊ ဘဝလမ်းမှာ ဘယ်လိုပဲ ဖြတ်သန်းလာလာ အချစ်ဆိုတာကိုတော့ မဖြတ်ကျော်ဘဲနဲ့ မသွားခဲ့ရပါဘူး၊ အချစ်နဲ့ ဘဝဟာ တစ်ထပ်တည်း မဟုတ်လား ...

အဲဒါကို ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း အချစ်မရှိဘဲ ဖြတ်ကျော်လာရတာ

(၇)ခုနစ်နှစ် ကျော်သွားပြီးနော် ပိုဆိုးတာက တစ်ကိုယ်တည်း တစ်နယ် တစ်ကျေး တစ်နိုင်ငံ တစ်ပြည့်တစ်ရွာမှာ လာပြီးနေတော့ လွမ်းစရာ တွေ ပြည့်လို့ ...

အဖေ့ကို လွမ်းသလိုလို သေသွားပြီဖြစ်တဲ့ အမေ့ကို သတိရသလိုလို ညီအကို မောင်နှမတွေကို သတိရသလိုလို ရှင်တို့လို သူငယ်ချင်းတွေကို လွမ်းသလိုလိုနဲ့

"ဟေ့နွေး...."

"အာ....ဂျက်ကီ...."

ရုတ်တရက် ပျော်သွားတာပဲ ယောင်းမရယ်၊ ကုလားမလေး ဂျက်ကီ ဟာ ကျုပ်သူငယ်ချင်းပဲ၊ ကျောင်းအတူတူတက်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းလေ၊ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်နေရမယ့်အတူတူ အဖော်လေးနဲ့ လျှောက်ရတာ အထီးမကျန်တော့ဘူးပေါ့။

"ဘယ်လဲ ဂျက်ကီ၊ အားလား"

"လက်ဆောင် လာဝယ်တာလေ၊ ဒါလင်နဲ့ အတူတူ နေ့လယ်စာ စားမလို့ "

"အိုး.... ဟုတ်သားပဲ"

သူ့မှာ အတွဲနဲ့ လေ၊ သည် လိုနေမျိုးမှာ ကိုယ့်အတွက် အချိန်ဘယ်ပေးနိုင်မလဲ၊ မကြာမီ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ပြီးသားပဲ။

"ဆောရီးနော် နွီး၊ ကိုယ်သွားတော့မယ်"

"ရပါတယ် ဘာလက်ဆောင်ဝယ်လာ သလဲ"

ရသမျှအချိန်လေးကို အသုံးပြုပြီး အငမ်းမရ မေးလိုက်မိတယ်၊ ချစ်

သူကို ဘာပေးသလဲဆိုတာကို သိပ်သိချင်လို့ ရင်းနှီးတဲ့ သူကို မေးလိုက်တာပါ။ "ချစ်သူ့ လက်ဆောင်" ကိုလေ။

ဂျက်ကီက နားလည်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း

"သူ့ နက်ခံတိုင်မှာ ညှပ်ဖို့ အသည်းပုံ ရင်ထိုးလေး ဝယ်လာတာပါ။ သူကတော့ ဘာပေးမလဲမသိဘူး၊ မနက်ဖြန်မှ နွီးကို ပြောပြမယ်နော် ... ဘိုင့်"

နောက်ကျမှာ စိုးလို့ ကပျာကယာ နှုတ်ဆက်သွားတဲ့ ဂျက်ကီနောက်ကျောကို အားကျစွာ ငေးကြည့်ရုံပဲပေါ့။

အဲသည် အချိန်မှာ ဆယ်ကျော်သက် ချစ်သူစုံတွဲနှစ်ယောက်ဟာ အထုပ်ကိုယ်စီဖလှယ်ရင်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ နမ်းရှုံ့ နှုတ်ဆက်ပြီး ချစ်ခြင်းပြိုင်နေတာကို တွေ့ရတော့ အမြင်ရိုးနေပေမယ့် ရှက်မျက်လုံးနဲ့ မျက်နှာလွှဲပြီး လေးလံတဲ့ ခြေလှမ်းနဲ့ ထွက်လာမိတယ် ကျုပ်ဘယ်ကိုသွားရမလဲ ယောင်းမရယ်။

"ကဲ.... သူများ တွေလဲ လက်ဆောင်ဝယ်ကြတယ်၊ ငါကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးစရာမရှိလဲ ငါ့ဘာသာငါဝယ်မယ် ဘာဖြစ်လဲ"

ကျုပ်လဲ အားကျမခံ လက်ဆောင်ဝယ်ဖို့ အတွက် နီးစပ်ရာ စတိုးဆိုင်ကို ဝင်လိုက်တယ်။ အင်္ကျီစတွေ ရောင်းတာမြင်တော့ မြန်မာပြည်က သူငယ်ချင်းတွေကို သတိရပြီး အဖြူရောင် အစတွေကို ဝယ်လိုက်တယ် ယူနီဖောင်း ချုပ်ဖို့ ပဲပေါ့၊ ပြန်ဖို့ ရက်က မနီးသေးပေမယ့် သည် လိုပဲ စိတ်ကူးလေးနဲ့ ရည်ရွယ်ပြီး ပစ္စည်းဝယ်စုထားရတာကိုပဲ ကျေနပ်နေရတယ်။

နောက်တော့ ကျုပ်ကြိုက်တဲ့ ကလစ်လေးတွေ ဖဲပြားလေးတွေကို

လျှောက်ကြည့်ရင်း အချိန်ဖြုန်းရင်းနဲ့ ကိုယ်ကြိုက်တာတွေရင်တော့ ဝယ်လိုက်တယ်လေ။

ချစ်သူများ နေ့ကို မေ့ထားပြီး ကျေနပ်အောင် လျှောက်သွားပြီးမှ ဗိုက်ထဲကဆာလာတယ်။ ချွေတာရေးအနေနဲ့ ပြင်ပဆိုင်မှာ မုန့်စားခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်ပြီး အိမ်မှာ ပဲ ခေါက်ဆွဲပြုတ်နဲ့ အာလူးကြော်စားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ယောင်းမရယ်... အိမ်ကအပြန် လမ်းတစ်လျှောက်မှာ လေ ကြီးကြီး ငယ်ငယ် အတွဲလေးတွေဟာ လက်ဆောင်ကိုယ်စီနဲ့ ပျော်ရွှင်နေကြတာကိုတွေ့ရတော့ သိင်္ဂီရ ရသလေးတွေ ဖြတ်စီး သွားမိတယ်။ အိမ်ကို ဘယ်လိုရောက်လာသလဲ မသိလိုက်ဘူး။

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေကြတဲ့ ချစ်သူတွေကိုငေးရင်းနဲ့ လမ်းလေးတိုသွားတယ်ထင်ပါရဲ့ ။

အိမ်ရှေ့ လှေကားအဆင်း ခြံတံခါးဝလေးမှာ letter box ရှိတယ်။ အဲသည် ထဲမှာ ပန်းစည်းလေးတစ်စည်းကို တွေ့လိုက်ရတော့ ရင်ထဲဖိုသွားတယ်။ အသက် ၇၀ နားနီးနေတဲ့ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေရဲ့ ချစ်လက်ဆောင်ကလဲ မဆုံးသေးပါလား၊ ဒါဟာ အန်တီမာဂရက်ကို သူ့ယောက်ျား Raymond ရေမင်ဒ် ပေးတာပဲဖြစ်ရမယ်။

ကိုယ့်အတွက် ငှားထားတဲ့ အခန်းထဲရောက်တော့ ရေနွေးပလပ်ထိုးပြီး အဝတ်အစားလဲဖို့ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်တယ်။

ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကြည့်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်မိသေးတယ်။ ရှင့်အတွက်တော့ မပါသေးဘူး၊ ရှင်က ရုံးလဲမသွားတော့၊ အလှလည်း မပြင်တော့ ရှင်နဲ့ အသုံးတည့်တဲ့ ပစ္စည်းကို စဉ်းစားရကျပ်သေးတယ်။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေက များ တော့ သူတို့ နဲ့ အသုံးလိုရာ လိုက်ဖက်

ရာကိုရွေးပြီး နည်းနည်းစီ ဝယ်ထားတော့ မမေ့ဘူးပေါ့။

တကယ်လို့ များ ကျုပ်ဆီမှာ ချစ်သူရှိနေသေးရင် သည် နေ့မျိုးမှာ သူ ငယ်ချင်းတွေအတွက် ဘယ်တွေ့နိုင်မလဲ၊ ချစ်သူကို ဘာပေးရမလဲဆို တာပဲ စဉ်းစားနေမှာ ပဲနော်။

ဗိုက်ဆာလာတာနဲ့ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ဖို့ အပြင်ကို ထွက်လိုက်တော့...

"ဟင်"

ကျုပ် သိပ်အံ့ဩသွားတယ်၊ စားပွဲပေါ်မှာ ပန်းစည်းပါလား၊ စောစော က စာပုံးထဲမှာ တွေ့လိုက်တဲ့ ပန်းစည်းလေးဟာ ကျုပ်အတွက်ဖြစ်နေပါ လား၊ မယုံနိုင်စရာပဲ။

"မား လာတင်သွားတာလား"

ကျုပ် အတွက် စာလာတဲ့ အခါမှာ ၊ ပစ္စည်း လာတဲ့ အခါမှာ လာတင် ပေးနေ ကျုပ် ဘေးပွဲပေါ်ပေါ် တင်ထားတာမို့ ကျုပ်ပစ္စည်းဆိုတာ သေချာသွားပြီ။

ဟင့်အင်း... နွေးထွေးဦးဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်လက်ဆောင်ပေးလောက်အောင် ဒီမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး၊ အထီးကျန်သမားမှန်း သိတဲ့ သူက နောက်သွားတာလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်တွေခုန်နေတယ် ယောင်းမရယ်...

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ တုန်ယင်နေတဲ့ လက်တွေနဲ့ ပန်းစည်းလေးကို မဝံ့မရဲ ကိုင်ကြည့်မိတယ်။

နှင်းဆီအနီရဲ့ရဲတစ်ပွင့်ကို lily ခေါ်တဲ့ အဖြူရောင်ပန်း သေးသေးလေးတွေက ဝိုင်းထားပြီး ပန်းပွင့်များ ပါသော ပလတ်စတစ် အကြည်

လေးနဲ့ ထုတ်ကာ ဖဲကြိုးစည်းထားတယ်။ အဲသည် မှာ လိပ်စာကဒ်လေး ချိတ်ထားလေရဲ့ ၊ နွေးထွေးဦးဆိုတဲ့ နာမည်ကို သေသေချာချာ ရေးထား တာပဲ။ သည် မှာ ကျုပ်နာမည်အမှန်ကို ပေါင်းတတ်တာ ကျုပ်ကျောင်း က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆရာတွေပဲ ရှိတာပေါ့။ ကျောင်းက သူငယ်ချင်း တွေကလဲ အတွဲကိုယ်စီနဲ့ မို့ သည် လိုနေမျိုးမှာ အားအားယားယား နောက်ပြောင်မယ့်လူ မရှိပါဘူး။

"ဘယ်သူပေးပါလိမ့်"

သည် ပန်းစည်းလေးတွေကို ကျုပ် မြင်ဖူးပါတယ်။ ပန်းစည်းရောင်း တဲ့ ဆိုင်က သတ်သတ်ရှိတယ်လေ။ ကျုပ် ဝင်စပ်စုဖူးပါတယ်။ သည် လို နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်တည်းဆိုရင် U.S ဒေါ်လာ ၂၅-၃၀ ပေးရတယ်။ ကဒ် ကလဲ ကောင်းရင် ကောင်းသလို သေးသေးကြီးကြီး ၅-၁၀ ပေးရတယ်။

" ဘုရားရေ...ဒေါ်လာသုံးလေးဆယ်လောက် အကုန်ခံပြီးတော့ ဒီပ န်းစည်းကို ဘယ်သူပို့တာလဲ "

ပန်းစည်းထဲမှာ ကဒ်သေးသေးလေးကို ယူကြည့်မိတယ်။ ကဒ်ပြားအ ကောင်းစားဖြစ်ပြီး အနက်ရောင်ပေါ်မှာ အနီရောင် အသည်းပုံသေးသေး လေး ၂ခု ယှက်ထားပြီး စာရေးထားတယ်။ ဘာရေးထားတာလဲ သိလား။

" To htwe will you be my Valentine? " လို့ ရေးထားပြီး အောက် က တိဘီလိုလို၊ ဂေဘီလိုလို အတိုကောက်ရေးထားတယ်။ "ထွေး သူ့ကို ချစ်မှာ လားတဲ့ "

ဟေ့ ယောင်းမရေ၊ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်မျက်လုံးမှာ မြင်လိုက်တယ်။ ရင်ထဲမှာ လဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်လေ။ နယူးဇီလန်နိုင်ငံကိုရောက်ကတည်းက နွေးထွေးဦးဆိုတဲ့ ကျုပ်ကို "နွေး" "နွီး" လို့ အများကခေါ်ကြတယ်။ ထွေးဆိုတာ ဘယ်သူမှ မခေါ်ဘူး။ တစ်ယောက်

တည်းပဲ ပီပီသသ ခေါ်တယ်။

သူက ကျုပ်မသင်ဘဲနှင့် ကျုပ်ကို ထွေး လို့ ခေါ်တယ်။

"ကောင်လေး၊ ဟုတ်ပြီး ... ကောင်ကလေးပဲဖြစ်ရမယ်"

နှလုံးသားက အဖြေပေးမယ့် ဦးနှောက်က "ဟုတ်လား" လို့ ပြန်မေး
နေရဲ့ လေ။

ကျုပ်ရင်တွေ တထိတ်ထိတ်ခုန် လာပြီး ကြာကြာ မရပ်နိုင်တော့လို့
ကုလားထိုင်မှာ တုန်ယင်စွာ ထိုင်ချလိုက်မိတယ်။

ပန်းစည်းလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရင်းက မျက်ဝန်းထဲမှာ နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ကျုပ်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်တတ်လေ့ရှိ
တဲ့ ကောင်ကလေးပုံကိုသာ မြင်ယောင်နေမိတယ်။

" ဘုရားရေ ... နှလုံးသားတွေ ပဲ့ကြွေပြီး အချစ်စိတ်ကို
မြန်မာပြည်ကြီးမှာ ထားခဲ့ပြီပဲ၊ အခု ဘာလို့ များ ရင်ခုန်နွေးထွေး
နေရပါလိမ့် ယောင်းမရယ် "

" သူ့ကို ဘယ်လို ရှောင်ရှောင် မရပါလား၊ သူက ငါ့နှလုံးသားကို တံ
ခါးခေါက်နေပြီပဲ၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွယ်၊ မင်းရဲ့ နှလုံးသား ငယ်ငယ်နုနု
လေးကို ငါ ဆွဲထုတ်မယူရက်ဘူး John ရယ် "
